

தனிப்பிரதி 1 அணு.

சிரியர்:
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANCAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondicherry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது. குறள்.

சாரியாலம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து
வீதி நே. 4, புதுவை.

VOL. I.

{ புதுவை, பவ சுப் சித்திரை மீர் கசல (26—4—34) }

No. 22.

ஓளவை குறள்

— மூலம் —

தெரிந்து தெளிதல்

தேரித் தெளியின் சிவமேன்றே யுள்ளுணர்வில்
கூறிய பல்துண்மு மாம். (1)

உண்டில்லை யென்னு முனர்வை யறிந்தக்கால்
கண்டில்லை யாகுஞ் சிவம். (2)

ஒருவர்க் கோருவனே யாகுமுயிர்க் கேல்லாம்
ஒருவனே பல்துண்மு மாம். (3)

ஆல்லார்க்கு மொன்றே சிவமாவ தென்றுணர்ந்த
பல்லோர்க்கு முண்டோ பவம். (4)

ஆயுமிரவியு மொன்றே யஜிந்த துயிர்க்கும்
ஆயுங்கா லோன்றே சிவம். (5)

ஓவாத தோன்றே பலவா முயிர்க்கேல்லாங்
தேவான தென்றே தேளி. (6)

தம்மை யறியாதார் தாமறிவோ மென்பதன்
சேம்மையா லீசன் றிறம். (7)

எல்லா வுலகத் திருந்தாலு மேத்துவர்கள்
நல்லுலக நாத னாடி. (8)

உலகத்திற் பட்ட வுயிர்க்கேல்லா மீசன்
நிலவ்போ னிற்கும் னிறைந்து. (9)

உலகத்தில் மன்னு முயிர்க்கேல்லா மீசன்
அலகிறந்த வாதியே யாம். (10)

வ
திருவருள் துணை

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதாரிய
குாலமுன் டானேடு நான்முக்கீன்
வானவர் நான்னரீய
ஆலமுன் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.
(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை,
பவ-ஞூ சித்திரை-மி 14 வ

செவகாருண்ணியம்

செவகாருண்ணியம் என்பது சீவர்கள் மாட்டு வைக்கப்படும் கருணை எனப்படும். சீவர்களிடத்துக் கருணை வழங்குதற்கு உரியர் யார்? சீவர்கள் சீவர்களிடத்துக் கருணை வழங்குதற்கு உரியர்களா? அறியாமை வடிவமுடைய—வினைருபமாகிய சீவர் சயநலங்கருதிப் பிறிடம் பற்றுவைப் பதே யன்றி—அபிமானம் பற்றிச் செயல் புரிவதேயன்றிப் பிறிடத்துக் கருணை வழங்குதற்கு உரியரா? சீவருக்குக் காருண்ணியம் ஏது? காருண்ணியம் உடையோம் என அபிமான மிகுதியால் கழறிச் சீவர் புரியும் செயல்கள் என்ன பயனைத் தரும்? தமது துண்பங்களை நீக்கும் வழியறியாது

பிறர் உதவிகளையே வேண்டித்திற்கும் சீவர் பிறர் துண்பங்களை நீக்கி அவரை எடுத்த வல்லாரா? அபிமான மிகுதியால் வியாபாரம் புரிந்து வயிறுவளர்த்துப் போலிப் புகழும் இகழும் பெறுவதே யன்றி, பிறர் துண்பத்தை உள்ளவாறு அறிந்து அதற்கேற்ற சிந்தனை சொற் செயல்களால் அத்துண்பத்தை நீக்கும் ஆற்றல் அஞ்ஜான வடிவமுடைய சீவர்கள் ஞக்கு உள்தாதல் எப்படி? தமது கர்மத்தை அறிந்து ஏற்ற கர்மங்களாகிய புது வினையால் அக்கர்மத்தை ஒழித்துத் துண்பம் நீங்கி இன்புற அறியாத சீவர், பிறர் கர்மங்களை அறிந்து ஏற்ற கர்மங்களால் அவர் துண்பங்களை ஒழித்து அவரை இன்புறச் செய்ய வல்லராவாரா? சீவர்கள் இயல்பைப் பூரணமாக அறிய வல்லகடவுள் அருளாற் பெற்ற உண்மைச் சாதகயோகங்களால் தங்கள் கர்மங்களை ஒழித்து அஃதாவதுசத்துவத்தில்லை சோகுணத்தலையை பூண்டு கர்மத்தால் கர்மத்தை கூப்பஞ்சு செய்து—உடலுயிர்கள் நும் இருவினை நிறையை சமஞ்செய்து—ஒப்பக் கண்டாங்கு அமல் நெறி இல்லெனக் கொண்டு மாயையை அடிப்படுத்தித் தமக்கு வேண்டுவன்யாவற்றையும் கண்டு கொண்டு அநுபவித்து உண்மைத் துறவு பெற்று என்று என்று எவ்வுயிர்க்கும் செந்தன்மை பூண்டொழுதும் அரிய பெரிய ஆற்றல் அமையப் பெற்ற அந்தணரே சீவர்மாட்டுக் காருண்ணியம் புரிதற்கு உரியர் என்க. ஞானசம்பந்தர் முதலிய பரமாசாரியர்கள்—அந்தணர்கள்—துஷ்டி சிகிரக சிஷ்டபரிபாலகராய் சீவர்கள் கர்மசெவ்வி அறிந்து திருவருள் வழிப்பட்டு நின்று ஏற்ற ஏற்றவாறு தண்டமும் அருளும் தகவுறப் புரிந்து எவ்வுயிர்க்கும் செந்தன்மை பூண்ட சீவகாருண்ணிய மூர்த்திகளாய் விளங்கியமை அறிக. இதனால் சீவகாருண்ணியமுடையார் இயல்பு கண்டு கொள்க.

சுயநலமே கருதுவது சீவகுணமாதலால், அது காரணமான செயல்லாம்—பரோபகாரம் என்று உபசரிக்கப்படும் தானம், தருமாம் முதலியன வெல்லாம் மேற் சென்மங்கு

களில் அச்சிவர் முனைப்பு நீங்கிக் காருண்ணியமுடையராதற் கேற்ற பக்குவும் பெறுதற்கு வழிகளாக ஒரு கால் அமையக்கூடும். ஆதலால், அவையெல்லாம் உலகியல் நோக்கி அறி வடையோரால் புறக்கணிக்கப்படுவன வாகா. அவையெல்லாம் வாய்மையில் சிவகாருண்ணியம் பற்றிய செயல்லை என்பது மட்டுமே ஈண்டுக்காட்டப் பட்டது.

மிருகம் பறவை முதலிய சிவ வர்க்கங்களின் ஊனை உண்ணது, மரம், கோடி, செடி, புல், பூண்டு என்னும் தாவர சிவ வர்க்கங்களையே—காய்களி கிழங்கு இலை முதலியவற்றையே உண்ண வேண்டும் எனவும், இவ் வொழுக்க முடையவரே சிவகாருண்ணிய முடையோர் எனவும் பெருமுழுக்கிடுவோர் பலர். இதுவே அறத்தாறு என்று சங்கங்கள் சபைகள் மூலமாகவும் நூன்முகமாகவும் பிரசாரணம் புரிந்து உயிர்வாழ்வோரும் பலர். இவரெல்லாம் அவசியம் நேர்த்துழியும் மிருகம் பறவை முதலிய சிவ வர்க்கங்களைக் கொலை செய்யாதிருப்பதும் தாவர சிவ வர்க்கங்களை மாத்திரம் இஷ்டம்போலக் கொன்று உண்பதுமே உயிரியசித்தாந்தமாகியசைவ நெறி—சிவகாருண்ணியம் ஏன் வும், மிருகம், பறவை முதலியவற்றின் ஊனை உண்பவரெல்லாம் சிவகாருண்ணியம் இல்லாத வர்த்தின்டப்படாதவர் எனவும், ஒருவன் ஊன் உணவை மட்டும் ஒழித்து விட்டானாயின் அவனே முத்தி வாயிலில் நிற்கின்ற வன் எனவும் நிச்சயமாக நம்பி இதுவே வைத்திக்கைவு உண்மை எனப் பலர்க்கும் போதித்து இதற்கு மாருகப் பேசுபவரோடு எதிர்த்து வாதாடிச் சாதலை எதிர்பார்த்தவர்களாய் வீற்றிருக்கின்றனர் என்று அறிதல் வேண்டும். ஒருவன் எவ்வகையான தீய ஒழுக்கம் உடையன்னியும் அவன் ஊன் உணவை ஒழித்து தாவர உணவை உண்பவனுள்ளுமாமிசத்தை விடுத்து மரக்கறி உண்பவனுள் அவனே சிறந்த சிவகாருண்ணியம் உடையவ

ஞவன் என்பது தற்காலத்தில் சட்டமாய விட்டது. மற்றொருவன் எவ்வகையான நல்லொழுக்க முடையவன்னியும் சிறிதாவது மாமிசம் உண்பவனுள் அவன் அசைவன் என்பதும் கடவுள்களுக்கு இலக்காகாது நரகமே புகுவான் என்பதும் தற்காலத்தில் சட்டமாய் விட்டது. மரம் முதலிய தாவர வர்க்கங்களும் உயிருடையனவே யாயினும் அவையெல்லாம் மிருகம் பறவை முதலியமற்றைய சிவர்கள் போல அறிவுடையன அல்ல என அறியாமையால் கருதி அத்தாவரங்களைக் கொன்று சமைத்து அக்கினிக்கும் குருவுக்கும் கடவுளுக்கும் படைத்து உண்டால் அச்சிறியபாவும் நீங்கிவிடும் எனவும் தமது பாவச் செயலுக்குக் கடிவாயும் (பிராய்ச்சித்தமும்) சாமார்த்தியமாகக் கூறிப் பிறரை ஏமாற்றி அமைகின்ற ஏர் தற்கால மாந்தரிற் பலர். மிருகம் பறவை முதலியவற்றைக் கொன்று உண்டு ஊனைப் பெருக்குவோரும் இதுபோன்ற போலிச் சாட்டுக்களைக் கூறி ஏன் அமையக் கூடாது என்பதனை அறியமுடியாத் தகைமை யுடையவர் இவர் உயிர் வாழ்க்கையில் தாவர சங்கமங்களெல்லாம் உற்பத்தி வளர்ச்சி அழிவு என்பனவற்றால் ஒரே தன்மையன என்று வேதங்கள் முறையிடுவதை உணரும் ஆற்றல் பலகால மாகப் (எக்காரணத்தாலோ அறியேம்) பலர்க்கும் மறைந்துவிட்டமையாற்றுன் அறியாமை வடிவுடைய சிவருட்பலர் தம்மைச் சைவர் எனவும் சிவகாருண்ணியமுருத்திகள் எனவும் நிச்சயமாகத் துணிந்து உண்மைச் சைவம் இன்னது எனவும் உண்மை முத்தினிலையின் இலக்கணம் இன்னது எனவும் அறியமுடியாது இடர்ப்பட்டு மாண்டுபோக வேண்டியவராயினர்.

புண்ணிய புருடாகிய ஜகதீஸ் சந்த்ர வௌ (Sir. J. C. Bose) என்னும் எமது இந்திய சோகோதரான் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சியை உற்று நோக்கு மிடத்து உண்மை வெட்டவெளிச்சமாகின்றது. பத்திரிகையில்

வெளிவந்த அன்னவர் பிரசங்க சார் மான் ஒரு விஷயம் பலரும் படித்துணருமாறு இங்கே அதுவாதமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

“ஸர். போஸ் ஆராய்ச்சிசாலை”

“ஆண்டு விழா வைபவம்”

“ஸர். போஸ் பிரசங்கம்”

“கல்கத்தா”

“இன்று ஸர் ஜே.சி.போலின் ஆராய்ச்சிசாலையின் 11-வது ஆண்டுவிழா “அதிக விமரிசையாக நடந்தது. இவ் விழாவிற்குச் சர்க்கார் மந்திரிகள் கல் “ஆரி மாணவர் முதலிய பிரபல்ஸ்தர் “கள் பெருங்கூட்டமாக வந்திருந்தார் “கள். ஸர். ஜே. சி. போஸ் அவ்விழா “வில் தாவர வர்க்கத்தின் வாழ்வைப் “பற்றி அரியதோர்.பிரசங்கம் செய்த “தோடு பல செடிகளைப் பிரத்தியடச் “மாகவும் காட்டினார். ஒரு செடி உண “வைஅருந்திக்கொண்டு இருக்கும் “பொழுது, மனியை அடித்ததும் “(அது) திகைத்து அலறுவதையும் “மயக்க மருந்து கொடுத்ததும் செடி “கலெல்லாம் சோர்ந்து விடுவதையும் “மின்சார சக்தி மேலே பட்டதும் “செடிகள் துடிப்பதையும் செடிகள் “படும் மரஞனவைத்தயையும் பிரத்தி “யட்சமாக நிருபித்துக் காட்டினார். “அங்குக் கூடியிருந்த சனங்கள் இவும் “நற்றையெல்லாம் கண்டு மெய்சிலிர்த்து “நின்றனர்.

“வியன்னைவச்சேர்ந்த பண்டிதர் “போலிஸ் (என்பவர்),ஸர். போலின் “ஆராய்ச்சி சாலையில் பயிற்சி பெறு “வதற்காக அங்கு வந்திருக்கிறார். “அவர் பேசுகையில் கூறியதாவது:—

“நான் எதை எதிர்பார்த்தேனே “அதை விட அதிகமாக இந்த “ஆராய்ச்சி சாலையில் கண்டு அதிக “ஆச்சரியமடைந்தேன்.வாயற்றீவன் “களாகிய தாவரவர்க்கம் பேசும்படி “செய்வதையும், அத்தாவர வர்க்கத் “தீன் மர்மத்தை உகம் அறிந்து “கொள்ளும்படி செய்த இப்பெரியார் “ஸ்தாபித்து இந்தஆராய்ச்சிசாலையைக்

“கானும்பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்
“திருப்பதையும் குறித்து நான் அள^{வர்த்தமான}
“வற்ற சந்தோஷமடைகிறேன்.”

பின்னர் ஸர். போஸ் செடி கொடி
கவின் உணர்ச்சியைக் குறித்தும் மற்
றும் பல உதாரணங்களைக் குறித்தும்
கூறி விட்டு முடிபுரையாகக் கூறிபதா
வது:-

“இன்று மாலையில் காட்டிய விஷயங்
“களிலிருந்து இதுவரை ந மக்கு ம
“தாவர வர்க்கத்துக்கும் அதிக வித்தி
“யாசம் இருக்கிறது என நாம் நினைத்து
“வந்த தெல்லாம் சுத்த ஆதாரமற்ற
“தென்பது வெளியாகி இருக்குமென்
“றே நம்புகிறேன். தாவர வர்க்கத்தின்
“வளர்ச்சி சாதாரண ஸ்தால வளர்ச்சி
“மாத்திரமல்ல என்பதையும், அதன்
“ஒவ்வொர் அனுவிலும் உணர்ச்
“கியே இருக்கின்ற தென்பதையும்
“இப்பொழுது பிரத்தியட்சமாகத்
“தெரிந்து கொண்டோம். மேலும்
“தாவர வர்க்கம் உயிர் வாழும்போது
“எத்தகைய நிலைமையில் இருக்கிற
“தென்பதையும், செத்ததும் எத்த
“கைய நிலையை அடைகிறதென்பதை
“யும் கண்டோம். ஜீவராசிகளுக்கும்
“தாவர வர்க்கத்திற்கும் எத்தகைய
“சம்பந்தமும் இல்லை என்ற உணர்
“ச்சி இனியும் நம்மிடம் இருக்க முடி
“யாது. இப்பொழுது இங்குக் காட்ட
“டிய உதாரணங்களிலிருந்து உற்பத்தி
“வளர்ச்சி அழிவு முதலிய யாவற்
“றிலும் இருவகையான வர்க்கத்துக்
“கும் எத்தகைய வித்தியாசமும்
“இல்லை என்பது நன்றாகத் தெரிகி
“றது. இந்த உண்மைகளை அறிவது
“விருந்து மர்மத்தை இன்னும் அதிக
“மாக ஆராயவேண்டும் என்ற எண்
“ணம் தான் அதிகமாக உண்டாகும்.
“மனிதருக்கு நாலா பக்கங்களி லும் அவ
“ரவர்க்குச் சரியாகத் தெரியாத கணக்
“கற்ற விஷயங்களே அடங்கியிருக்
“கின்றன.”

“ஆகையால் ஒருவர் தமது ஆராய்ச்
“சியின் முயற்சியால் ஒருபுதுவிழயத்

“ தைக் கண்டுபிடிப்பாராகில் அது
“ எவ்விதத்திலும் பெரிய ஆச்சரிய
“ மாகிவிடாது. ஏனெனில் நாம் இன்
“ னும் அறிந்து கொள்ளாத பல அதி
“ சயங்கள் மறைந்தே பிருக்கின்றன.”

இது போன்ற அரிய பெரிய பிரசங்கங்கள் புண்ணிய புருடாகிய சந்தூவை என்பவரால் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் செய்யப்பட்டு, அவற்

என்செய்வது? எமது சிவகாருண்ணி
யம் எங்கே? புலால் மறுத்தல் எங்கே?
உற்பத்தி வளர்ச்சி உணர்ச்சி தோழில்
சாவு என்பனவற்றில் சிவ வர்க்கங்க
ஞள்—மனித வர்க்கம் முதல் தாவர
வர்க்கம் ஈருக உள்ளனவற்றுள் எத்
தகையபேதமும் இல்லைன்று ஆராய்ச்
கிக்காரர் பட்டப்பகல்போல் வெட்ட
வெளியாகக் காட்டிவிட்டனரே!

இங்கனமாக, சரம் அசரமென்ப
தெல்லாம் உயிருடையனவாயிருக்க
வும் பிறந்து வளர்ந்து சேத்துப்போக
வும், மனிதர் மாத்திரம் சேத்துப்போ
ஞீல் முத்தியடைகின்றா என்பது
பேதமையிலும் பேதமையல்லவா?
புலால் உண்ணுமல் இருப்பதே சீவ
காருண்ணியம் என்பது குருட்டுத்
தனமான கொள்கையல்லவா? பண்
டைக்காலப் போலிச் சைவராகிய
பெளத்த சமனர் கொள்கைகள் சீவ
காருண்ணிய மூர்த்திகளாகிய சமய
குரவரால் கண்டிக்கப்பட்டதன் உண்
மையும் நன்கு புலப்படவில்லையா?
புலால் உண்பவரை மாத்திரம் புலையர்
எனவும் சண்டாளர் எனவும் கூறி
அவரை இகழ்ந்து ஒதுக்குவது பேத
மையல்லவா?

ஆடு, மாடு, மான், மரை, உடும்பு,
கோழி, மீன், முதலியன கொலைக்கு
அகப்படாது ஒருகால் தப்பி ஓடவும்
கூடும். கொல்லப்படுகுவார்க்குத் தின்
மையும் விளைக்கக் கூடும். துன்புறுத்
தப்படுங்கால் அவை அலறுவதும்
கேட்கப்படும். அந்தோ! அந்தோ!
தாவரவர்க்கங்கள் அவ்வாறல்லவே!
அவைகளின் கூக்குரலைக் கேட்க
யார்ந்த சென்ம மெனக் கூறித்
திரியும் மனித சென்மத்துக்குச் செவி
யுணர்ச்சி ஏது? அவைகள் படும்
துன்பத்தைக் காண இந்த மனிதசென்
மத்துக்குக் கண் ஏது? தாவரங்களைக்
கொல்வதன்றே பேரிய பாவம்!
பேரிய உயிர்க் கோலை! புத்தன் என்ற
அரச குமாரன் காலத்தும் பிற்காலத்
தும் அருமை பெருமை வாய்ந்த வேத
ங்களின் உண்மைகளை அகில சீவர்

களும் அறிந்துய்வான் வேண்டி அவதரித்த பரம புண்ணிய புருட்டனை எமது சந்தரவஸ்—இல்லாமையால்கேறோ தாவரங்களை மட்டும் கொன்று உண்பது தான் சீவாருண்ணியம் என்னும் முடக்கொள்கை தடித்து உந்த கிலையை அடைவதாயிற்று!

இது காறும் கூறியவைகளால் பெறப்படுவது யாது? சராசர மெல்லாம் உயிருடையனவாகவின்—பிறப்பு வளர்ச்சி, உணர்ச்சி, சாவு என்பன வற்றில் சமமுடையன வாகவின் ஒன்றையும் கோன்ற அருந்தக் கூடாது என்பதே யாகும். ஒன்றையும் கொன்று அருந்தாமல் வேறு என்செய்வது? ஒவ்வொருவரும் பிறந்த பிறந்தவுடனே இறக்க வேண்டியது தான். ஏன்? யாவும் உயிருடையன வாய் மனிதர் போலவே உயிர் வாழ கின்றனவாதலால் எவற்றையும் கொன்று உண்பது பாதகமே யாதவின் என்க.

பின்னர் நாம் உயிர் வாழ்தற பொருட்டு என்செய்வேண்டும்? முன் னிலையாகிய உணவுப் பொருள்களையே உண்டு உயிர் வாழ்தல் வேண்டும். நாம் பினி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி இன்புறுதலே முன்னிலையான உணவுகளை நிறையும் இனமும் அறிந்து கொண்டு பஞ்சிகரணித்து அருந்துதலால் போந்த பயனாகும். ஒவ்வொரு வரும் தம் தம் சரீர இயல்புக்கேற்ப—பெளதிக நிறைக்கு ஏற்ப—பெளதிக பஞ்சிகரணிப்புக்கு ஏற்ப, அஃதாவது தம் தம் சரீரத்தில் எந்த எந்தப் பெளதிக நிறை எந்த எந்த வகையான ஏற்றம் இறக்க நிறையாகப் பொலிந்திருக்கின்றதோ அந்த அந்த நிறையைக் குறைக்கவும் கூட்டவும் ஏற்ற நிறையும் இனமுமான முன்னிலை உணவு வர்க்கங்களைக் கண்டு எடுத்துப் பஞ்சிகரணித்து அளவோடு உண்டு பூதியத் தூய்மை அடைந்து உய்யவேண்டும் என்பதாம்.

முன்னிலை யெல்லாம் அன்னமே— உண்ணப்பவே—நிறை முறை

யோடு அநுபவிக்கப்பவேனவே. முன் னிலைபை சிறைகளுடு பஞ்சிகரணித்து அநுபவியாமல் ஒருவன் வீட்டைதல் என்பது முயற் கொம்பே—பகடி வித்தையே. முன் னிலையாகிய பிரகிருதி காரியம் அன்னமே என்பதனைப் பின்வரும் உபநிடதச் சுருதியும் நன்கு புலப்படுத்தும்:

மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்

“புருஷன் சேதனன். அவன் “மாயைக்குள் இருக்கிறோன். அவன் “போக்தா (புஜிக்கிறவன்). அவன் “பிரகிருதி காரியமான அன்னத்தைப் “புஜிக்கிறோன். இந்தப் பூதாத்மாவும் “இவனுக்கு (ஆத்மாவுக்கு) அன்ன “மாகிறோன். அந்த அன்னத்தை உண்டாக்கின்து பிரகிருதியாகபால் “அன்னம் முன்று குணமுடையதா “பிருக்கிறது. இதை அநுபவிக்கிற “வன் தான் உள்ளே இருக்கின்ற “புருஷன். அதற்குப் பிரத்தியிடசப் “பிரமாணமிருக்கிறது. பசு முதலான பிராணிகள் காரணத்தி “விருந்து உண்டாகின்றன. அவையும் “புஜிக்கத்தக்கனவாகின்றன. ஆதவி “நிலே காரணமாயிருக்கிற பிரகிருதி தியும் புஜிக்கத்தக்கது தான். ஆதவி “நிலே புருஷன் அநுபவிக்கிற “வன், பிரகிருதி அநுபவிக்கப்படு “கிறது. அந்தப் பிரகிருதிக்குள் “இருந்து கொண்டே புருஷன் அது “பவிக்கிறோன். பிரகிருதியினால் செய்யப்பட்ட அந்த அந்மானது முகக் குணங்களையுடைய விகாரமாகக் யால் மக்தத்துவத்தை ஆதியாக வும், விசேஷங்களை(பஞ்சபூதங்களை) முடிபாகவும் உடையது. ஒரு சேதனம் உண்டென்பதற்கு இது “வே அடையாளமாகின்றது..... “.....”

வியாபகத்தை வியாபகம் என்னும் முன் னிலையை— முன்னிலையாகிய உணவை— உணவாகிய நஞ்சை— நஞ்சாகிய மருந்தை உண்டு தான் கரையேற வேண்டும், இஃதன்றி மனோதாரம் தால் வேறு தடம்புகுந்து

கரையேறலாம்—வீட்டையலாம் என்பது முடியாத காரியமே—பித்தன் பிதற்றலே—பிறரை ஏமாற்றி வயிறு வளர்த்தற்குரிய ஈன்தனமான தந்திரமே, வியாபகமாகிய முன்னிலையாவும் நஞ்சே. நஞ்சையின் அதுவே மருந்தாம். அங்கு சு நிறையோடு பஞ்சிகரணிக்கப்படின் அழுதமாகும். அவுக்கு மிஞ்சினால் அழுதமும் நஞ்சைப் பஞ்சிகரணிக்கப்பட்ட முன் னிலையாகிய உணவின் பயனாகும். நிறையும் இனமும் அறிந்து உண்ணப்படும் உணவே சைவ உணவாகும். இவ்வனவே உடலுயிரை அமலமடையச் செய்வது—சிவ சம்பந்தமாக்குவது— சைவமாக்குவது. தாவர சிவ வர்க்க உணவாயினும் ஏனைய சிவ வர்க்க உணவாயினும் நிறையும் இனமும் அறிந்து—சரீர பெளதிக நிறைக்கு ஏற்ப உண்ணப்படாவிடின் அவுடனு அசைவு உணவேயாகும்— நஞ்சோயாகும். உண்மை முத்தியடைந்த எத்தனையோ இருடிகளும் முனிவர்களும் நிறையும் இனமும் அறிந்து முன்னிலை ஆகாரங்களை உண்டு சரீரம் அமலமடையப் பெற்ற வரேயாவர்.

பசு வேட்டெடரி யோம்பிய ஞான சம்பந்தன், பன்றியைக் கொன்று தின்ற கண்ணப்பன், மாடு தின்னும் புலையாகிய நந்தன், தான் பெற்ற பின்னையைக் கொன்று சமைத்த தீறுத்தாண்டன், பெற்ற தகப்பனைக் கொன்ற சண்டி, மீனுணவுடைய அதிபத்தன் முதலியோரும், புலாலுணவுடை தீருடிகள் முனிவர்களும், கள்ளும் மீனும் மிசைந்த கருவுராரும் சிவகாருண்ணியம் இல்லாதவர்களா? இவர்களெல்லாம் கடவுள் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்ற உண்மை முத்தியடைந்தார்கள் என்று தாவர சிவ வர்க்க உணவே சைவம் எனப் போற்

மும் தற்காலச் சிவகாருண்ணிய மூர்த்திகள் கூறுவதன் பொருள் என்னை?

பண்டைக்காலத்துள்ள அரசர்கள்—சேர சோழ பாண்டியர்கள் தெய்வ பத்தியிற் சிறந்தவர்கள் என்று தற்காலத்தமிழர்களும் பண்டிதர்களும் கூறுகின்றார்கள். ஆனால் அவ்அரசர்கள் ஊன் உணவையும் கட்குடியையும் வெறுத்த தற்காலச் சிவகாருண்ணிய சிவர்கள்லர் என்பதற்குச் சங்க நூல்களே தக்க சான்றாகும். ஆதலால் அவ் அரசர்களைத் தெய்வ பத்தியிற் சிறந்தவர்கள் என்றும் சிவபெருமான் அருளுக்கு இலக்காகி இருந்தவர்கள் என்றும் தற்காலத்தவர் எவ்வாறு கூறத்துணிகின்றனர்? அவர்களைப் புலையர் என்றும் கொலைஞர் என்றும் மகாபாதகர் என்றும் காம வெறியர் என்று மன்றே கூறவேண்டும்! வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் என வழங்கும் நூல்களும் கட்குடியையும் ஊன் உணவையும் வற்புறுத்தவுமில்லை கண்டிக்கவுமில்லை என்பது வெள்ளிடை. அவசிய நேர்ந்த விடுத்தெல்லாம் மிருக முதலியவற்றின் கொலை இந்தால்களில் விதிக்கப்பட்டேயுள்ளது. ஆலயங்களில் நிகழும் சாந்தி களிலும் யாகங்களிலும் மிருகம் முதலியவற்றின் பலி வேண்டப்படுகின்றது.

வேத உண்மைகளெல்லாம் மறை பொருளாகக் கிடப்பதறியாது, தமது தூலமாகிய ஆலயத்துள் விளங்கும் சான்வட்டகுண்டம், ஓமகுண்டம், வைகுண்டம், பாத்திரம், யாக சாலை, பாகசாலை முதலிய எத்தனையோ திருநாமம் பெற்ற பாத்திரத்தில் அப்பாத்திரமறிந்து பிச்சையிட அறியாமல், அஃதாவது அவ் ஒமகுண்டத் தில் வளர்ந்தெழும் தேவுவக்கு ஏற்ற ஆகுதிகள் கொடுத்துத் தூலத்தை அமலமாக விளைவேறச் செய்ய அறியாது, பல பிறப்புக்களுக்கு வித்தாய் விளங்கும் அவாவினால் கண்டதை யெல்லாம்—இச்சைப்பட்டதையெல்லாம் இழுமும் நிறையும் அறியாது ஊன்டு உண்டு ஆகுதி கொடுத்து அத-

ஞல் அந்த யாகாக்கினி அசுத்தமடைய உறப்புக்களை யெல்லாம் அனு அனு வாக நாசப்படுத்தி காலகதியில் கொலை பாதகம் என்னும் உணர்ச்சி யில்லாமலே, சாதலடைபவராகின்றனர். இவ் அங்காரமான சாதல் என்னும் தற்கோலையைத் தவிர்த்துச் சிவகாருண்ணிய முடையராய் இன்புறவேண்டும் என்ற உண்மையையே

“பூந்தருத்தி பூந்தருத்தி என்பீராகில் பொல்லாப் புலால்துருத்திபோக்கலாமே”

என்னும் திருமறையால் இப்பேயுல கத்தில் உமிழுந்தார் எல்லோர்க்கும் பெரியவராகிய நமது அப்பர். உமிழும் தும் என்னை? இதனைக் கொள்வார்யாரும் இல்லையே! தற்காலத்தவரைல் எரம் “சரீரம் அழிந்து விடும்—அழிந்தேவிடும். அதனைப் பொருட்பண்ணக் கூடாது. அது பினமான பின்னேமே உயிர் முத்தியடைந்து விடும்” என்று உழறிக் குழறி, இப்புலால் தருத்தியைப் பூந்துருத்தியாக்க வேண்டும் என்று அருளப்பட்ட திருவாக்குக்கு எதிர்மறையாகவே பிரசாரணம் செய்து கொண்டு சாதலடைகின்றனர். தம் முயிர்க்கு இரங்கி இத் தற்கோலையைத் தவிர்த்து இன்புற அறியாதார் பிற உயிர்க்கிரங்கும் சீவ காருண்ணிய முடையார் என்பது போன்ற அறியாமை பிற தண்டோ? அசுத்த நிறையாகிய ஊனைச் சுருக்கி அபல நிறையாகிய ஒளியைப் பெருக்குதல் வேண்டும். இதனால் அருளுடைமை கைகூடும்.

குறவு

தண்ணை பெருக்கற்குத் தாண்பிறி
தாணுண்பா
நெங்கண மாஞு மருள்.

(ஷ புலால் மறுத்தல். 1).

என்னுர் தேவர்.—“ஊனைத் தின்றானைப் பெருக்காமை முன்னினிதே”, எனவும், “ஊன மொன்றின்றி உயர்ந்த பொருளுடைமை, மானிடவர்க்கெல்லைம் இனிது.” எனவும் பிறரும் கூறினார் (இனிது நாற்பது 5, 14.).

தற்காலச் சைவர்களும் சாஸ்திரிகளும் கனபாடிகளும் ஏனைய பண்டிதர்களும் “ஊனைப் பெருக்க ஊன் தின்னுதே” என்று ஒவாது கூவுகின்றார்கள். இவர்கள் கூறுவது உண்மையிலும் உண்மையே? ஆனால் “ஊன் சுருங்க ஊன் தின்னு” என்பதனையும் அஃதாவது ஊனுணவால் ஊனைச் சுருக்கி ஒளியைப் பெருக்கி அருளுடையராதல் வேண்டும் என்பதனையும் இவர்கள் உணராமைக்குக் காரணம் என்னையோ? அறிகிலேம். அழுக்கால் அழுக்கை அகற்றுதல் என்பதே ஊனால் ஊனைச் சுருக்குதல் என்பதன் பொருளாகும். நஞ்சை நிறை முறையின்றி உண்டால் சாதல் கிட்டும் என்பது பொய்யா? இல்லை. நஞ்சை நிறை முறையோடு உண்டால் சாதல் கிட்டும் என்பதும் பொய்யா? இல்லை. ஊனைப் பெருக்கிச் சாதல் கிட்டுதலும், ஊனால் ஊனைச் சுருக்குதல் அமரம் கிட்டும்—சாதல் நிங்கும் என்பதும் பொய்யா? இல்லை. ஊனைப் பெருக்கிச் சாதல் கிட்டுதலும், ஊனால் ஊனைச் சுருங்கி நித்தியத்துவம் உள்தாதலும் மெய்யேயாகும். ஆதலால் முன்னிலை ஆகாரங்களில் பேளதிக நிறைக்குப் போருத்தமான வைகளை உண்டு ஊனைச் சுருக்கி ஒளியைப் பெருக்க வேண்டும். இதனால் உடம்பு அசுத்த நிறை நிங்கி அமலமாகும்—துவிசத் துவம் உள்தாகும்—வீடு உள்தாகும். சரீரம் என்பது ஊனன்றி வேலேரோ? அதற்கு இனம் முன்னிலை ஊனன்றி வேலேரோ? “ஊனுக்கு ஊன்” என்னும் பழமொழி பொய்யா? “இனத்தை இனம் சேரும்.” “இனத்தை இனம் காக்கும்” “இனத்தை இனம் கொல் அம்” என்னும் பழ மொழி கள் பொய்க்குமா?

ஊன் சுருங்க ஊன் உண்பது நன்று என்பதும் ஊனபெருக ஊன் உண்பது தீது என்பதும் வேத உண்மையே என்பது பின்வரும் திருஞானசம்பந்தர் திருவுக்கானும் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது.

பெண்பாற்புலவர்கள்

யாழ்ப்பாணம் வேலணையூர்,

பண்டிதர் திருகா. பொ. இரத்தினம்

அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியருக்கே உரியது)

இந்திலவுகத்திலுள்ள பலதிறப் பட்டபாகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் சிறங்க பலபுலவர்கள் தோன்றி அவற்றைச் சீர்ப்பெறவளர்த்தனர். எம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியில் திருவள்ளுவர், கம்பர் முதலியோர் தோன்றியவாறே, ஆரியத்தில் காளிதாசர் முதலியோரும் ஆங்கிலத்தில் சேக்ஸ்பியர், முதலியோரும் இலத்தீனில் “தாங்தே” முதலியோரும் கிறீக்கில் “கோமர்” முதலியோரும் தோன்றித் தத்தம் பாகைகளைத் தலைசிறந்து விளங்கச் செய்தனர். எனினும், எம் முத்தமிழ் மொழியின் கண்ணேண்தோன்றிய “ஒளவை” “யார், ஆதிமந்தி, மாரோக்தது நப்பகலையார், ஒக்கர் மாசாத்தியார், வெண்ணிக் குயத்தியார், காக்கைபாடினியார் சக்சென்னியார், காவற்பெண்டு, பெருங் கோப்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, பாரிமகளிர், நக்கண்ணேயார், பேய்மகள் இளவெயினி, மாற்பித்தியார், வெறி பாடிய காமக்கண்ணையார், வெள்ளி வீதியார், குன்றியாள் காழார்க்கிரண் எயிற்றியார், நன்னுகையார், பூங்கனுத்திரையார், பொன்மனி யார், போங்கைப்பசலையார், அள்ளுஞ்

“நன்மூல்லையார்” முதலியோர் போற் பெண்பாற் புலவர்கள் பலர் வேறெறம் மொழியிலேனும் தோன்றினாக ஜியப் பட்டிலது. எம் தமிழ் மொழியின் தனிச் சிறப்புக்களுள் இதுவும் ஒன்றேயாமென்க.

இத்தகைய தனிச்சிறப்பிற்குக் காரணராய் இவர் தம் வரலாறுகளையும், இவர் களியற்றிய செய்யுள்களையும் பற்றிச் சில கூறுதும்.

காக்கை பாடினியார் நச்சேள்ளியார்

சென்னை என்பது இவறதியற்பெயர். பதிற் றப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகத்தில் மையுர்க்கானுடைய மனைவியின் பெயர் அந்துவஞ்சென்னை என்று கூறப்பட்டிருத் தலாலும்பண்டைக்காலத்து சென்னை என்பது பெண்பாலார்க்கு இயற்பெயராக வழங்கிவந்தது என்பதை நண்கநிட்டு சொன்னாம். கப்புதனார், நக்கிரான் நந்தத்தனார், என ஆண்பாலர்க்கேயன்றி, நப்பகலையார், நன்னுகையார், நக்கண்ணையார், எனப் பெண்பாலார்க்கும் கூட்டு வழங்கப்பட்ட சிறப்புப் பொருளைத் தருவதோர் இடைச்சொல்லாகிய “க” என்பது

கூட்டி நச்சென்னையார் என இவர் அழைக்கப்பட்டார்.

குறுங்தொகையில்

“திண்டோர் நள்ளி கானத் தண்டர் பல்லா பயந்த செய்யிற் ரெண்டி மூழுதுடன் விளங்க வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

ஒருகலத் தேங்தினுஞ் சிறிதென் ரேஷி பெருங்தோ ஜெகிழ்த்த செல்வற்கு விருங்து வரக்கரைந்த காக்கையது பலி [யே].

எனுஞ் செய்யுளில் காக்கை கரைந்தமையைப் பாராட்டிக் கூறிய அருமைபற்றிக் காக்கைபாடினியார் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பிற்காலத்தில் ஆன்றேரால் இவர் பெற்றைர் போலும். பாடினி-பாடுபவள்.

இங்கல்விசைப் புலவராம் மெல்லியலார் குறுங்தொகையில் மேற்காட்டிய செய்யுளும் புது நானாற்றில்

“ஓர் மறக் குடி மாது தன் சிறுவன் போலில் புறங்காட்டினான் எனப் பலர் கூறியதைக்கேட்டு, “அங்கனமாயின் அவன் பாலுண்டவென் மூலையறுத்திடு

இறந்ததும் பாதகமற்றதுமாம் என்பதும், தாவரவர்க்க உணவுடையோரே சீவகாருண்ணிய முடையார்என்பதும் உண்மை அறியாதார் போலிக் கூற்றுப் பூதிந்தமை கண்டு கொள்க— “எதுவும் பயனற்றதும் அன்று, தாழ்ந்ததும் அன்று; உரிய உரிய இடத்தில் அது அது சிறந்ததேயாதும்.” என்றனர் மேனுட்டு அறிஞர் ஒருவர்

“Nothing useless is, or low
Each thing in its place is best.”

(Longfellow)

திருநூனசம்பந்தர்
ஊனேண்டல்நன்றென்னுடேண்டல்
தீதென
ஆனதொண்டரன்பினுற்பேச நின்ற
தன்மையான்
வானுடோன்ற சுடினுன் வாய்மையாக
மன்னினின்
ருநேடஞ்ச மாடினுன் ஆனைக்காவு
சேர்மனே.
(தீ திருவானைக்கா—திருவிராகம் பன்,
கெள்கிகம்.)

ஆதலால் முன்னிலையாகிய ஆகாரவர்க்கங்களுள்ளே தாவர வர்க்கமே

இதுகாறும் கூறியவைகளால் சீவர் சீவகாருண்ணிய முடையாதற்கு உரியரல்லர் என்பதும், எந்த உயிர் வர்க்கத்தையாவது அநாவ சியக்கெலை புரிதலும், அவசிய நேர்த்துழி யும் கொல்லாமல் இருப்பதும் பாதகமே என்பதும், முன்னிலையாகிய பிரசிருதி காரியமேல்லாம் அநந மே என்பதும் அவற்றை நிறைக்கண்டு பஞ்சீரவித்து உய்தியடைதலே சீவகாருண்ணியமும் முத்தி நேறியும் ஆம் என்பதும் பிறவும் ஒருவாறு உணரப்படும். சுபம்.

வன்,’ எனக்குறி உதிரம் பெருகிப் பாய்ந்த போர்க்களாம் புகுந்து பின்கூவியல்களை யெல்லாம் புரட்டிடப் பார்த்து அவற்றுள் தன்மகனும் சிதைந்து கிடப் பதைக் கண்டு ஈன்ற பொழுதினும் பெரிது வந்தனள், எனும் பொருளமைந்த

“நாம் பெழுங் துறையிலிரம்பா மென்றே ஞானி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன் படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற மண்டமர்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்

[டவன்]

முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக் கொண்ட வாளொடு படிப்பை பெயராக் செங்களாக துளவுவோள் சிதைந்து வேரு [கிய

பழிமகன் கிடக்கை கானூறு

சன்ற ஞான்றினும் பெரிது வந்தனனே?

எனுஞ் செய்யுளையும் இயற்றியவர். இச் செய்யுள் மரக்குடி மங்கையரின் இயல்பை நன்கு விளக்குகின்றது.

குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதாந்து வேள்ளாவிக் கோமான் றேவி மீன்ற மகனும், தண்டாரணியத்துக் கோட்டப்பட்ட வருடையைத் தொண்டியுட்டந்து கொடுப் பித்தவனும் பார்ப்பார்க்குக் கபிலையொடு குடாட்டோருநீந்தவனும், வானவரம்பனைப் பேரினிது விளக்கியவனும், மழு வரைச் செருவிற் சுருக்கி மன்னவரை யோட்டியவனும், குள்வி கொள்வாரில் குடிபுறந்தந்த நாடல் சான்ற யனுடை செஞ்சினனுமாகிய ஆகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்னும் அரசன்மீது பதிற் றப்பத்தில் ஆரூம் பத்தை இயற்றியோரா கிய இவர் அணிகலனுக்கென்று ஒன்பது கலப்பொன்னும் நூரூயிரம் பொற்காசும் அவனுல் பரிசு பெற்றவர்.

அவைதாம் வடிவடுநன்னனியர், சிறு செங்குவளை, குண்டுகண்ணயி, நில்லாத தானை, துஞ்சும்பந்தர், வேந்து மெய்ம் மறந்தவாழ்ச்சி, சில்வளைவிறவி, ஏவினங்கு தடக்கை, மாகார்திங்கள், மரம்படி தீங் கனி என்னும் பத்துமாம்.

முதலாஞ் செய்யுள்

நெடுஞ்தகாய்! நீ குடபுலமுன்னிப் போங்கைப் பொழுவிற் நங்கிவிறவியரது பாடலைக்கேட்டு புறத்து வினையின்மையின் வினேதத்திலே நீடி உறைதலாலே,

அவ்வாறு நீ நீடியதறியாது நின்னை உணரா தோர் அண்ணல் மெல்லியன் போன்மென உள்ளுவர்களோ? நீதான்அரவோடொக்கும் நின் பகைவரைக் கடுக அழிக்க வேண்டு நிலைமையில் அரவினைக் கடுக அழிக்கும் உருமேற்றினை ஒப்பை; நின்கேற்றப் பின்படையாளரும் எஃகுடை வலத்தாராயிருப்பர்; அவ்வாறு நீ மாறுபாட்டுடன் பொருத மீக்கும் வழிசின்முடிக் கண்ணி இரத்தம் பட்டு நிறம் பெயர்தலால் பருந்து உறுத்து ஆராய, கூற்றம் வலை விரித்தாற் போலக் களத்தில் எதிர்த்த மாற்றர் படையை யெல்லாம் ஒன்றுக்க் கொல்லக் கருதினோக்கினோக்கையுடையை; ஆகவே நீ செருவுகத்துக் கடியை எனும் பொருளமைந்தது.

வலைவை மாய்க்கும் நுண்மனைல் என்ற பாலதை வடிவடு நுண்மனைல் எனக் கூறிய சிறப்பால் இது வவேவேநேண்ணயிர எனும் பெயர் பெற்றது. இதனால் அவன்றன் வினேதத்து மென்மையும் செருவுகத்துக் கடுமையும் கூறப்பட்டது.

இரண்டாஞ் செய்யுள்

நின்கை இரப்பேர்க்குக் கவிதல்லது இரப்பதற்கு மலர்பறியாது. இனி நீ துணங்கைக்குத் தலைக்கை தந்து குரவையாடு மகளிரோடு வருதலுக்குக் கோபித் தவளாகிய நின் மனைவி நின்கு ஏறிய ஒங்கிய சிறு செங்கு வளையானது நீ ஈயென்று இழிந்தோன்கூற்றால் இரப்பவும் நின்கு ஈந்து போகாது நின் இரப்பிற்குப் பொருளாய் நீ எமக்கு யார் என்று பெயர் வோள் கையதாயிருந்தது; அதை அவள் பாளின்றும் பகுத்துக் கொள்ள மாட்டாத வளுகிய நீ வேந்தர்களையிலை பகுத்துக் கோடற்கு எவ்வாறு வல்லையாயினும்; நின் கண்ணி வாழ்க். எனும் பொருளமைந்தது.

தான் அவனை ஏறிதற்கு ஒங்கிய சிறிய செங்குவளை யென்ற சிறுமையால் அவள் மென்மை கூறிய சிறப்பான் இதற்கு சிறு செங்குவளை என்று பெயராயிற்று. இதனால் அவன்வகுபுரதலும் தன் குறையும் கூறி வாழ்த்திய வாருயிற்று.

(தொடரும்)

“வித்தகம்”
வருட சந்தா விவரம்
முன் பணம்

இந்தியா, பர்மா, சிலோன் ரூ. 3-0-0
மலாயா, சிங்கப்பூர் } ரூ. 4-0-0
சைகோன் }

வித்தக நிலையம்,
புதுச்சேரி.

மே ஜெராந் ராகரத்தினம்.